

landste deputerede, hvor Amtmanden var til Stede, og dette synes at tyde paa, at mit Forslag passer her paa Sjælland. Det er muligt, at det ikke passer for Kjøbenhavn, og det er ogsaa muligt, som den højtærede Minister sagde, at det ikke vil passe paa Jyllands Bestykt, det er muligt, at mine Sætser ere for smaa her i Kjøbenhavn og for store paa Jyllands Bestykt. Derfor vil jeg heller ikke påastaa, at Sætserne just skulle vedtages saaledes, som de her ere satte; men jeg mener, at det er heldigt, at der fastsættes bestemte Sætser for Understøttelsen, og jeg anser det for uheldigt, at man overlader til Kommunerne at skønne over, hvor meget de ville give. Det tror jeg nok, vi alle kunne være enige om. Vanskeligheden vil naturligvis bestaa i at blive enige om Sætsernes Størrelse.

Med Hensyn til de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem fra Aalborg (Vramsen) maa jeg sige, at jeg ingenlunde underkender det ærede Medlems Indsigt i Regnekunsten, men hvorledes han kan saa høje Tal, som han her har faaet ud, begriber jeg ikke. Der var saaledes Påastanden om, at Statens Bidrag efter dette Forslag skulde blive 10--11, ja indtil 15 eller 24 Mill. Kr. Det var saa svimlende høje Tal, at jeg ikke kan fatte dem, saa meget mere som jeg allerede i mit Indledningsforedrag har påvist, hvad det ærede Medlem fra Aalborg ogsaa meget godt ved, at saaledes som Alderdomsunderstøttelsen var i 1892, kunde Staten ud af den ene Million spare $\frac{2}{5}$ af hele Understøttelsen, og hvis Staten den Gang havde haft 2 Mill. Kr. til at dele ud af, og den havde maattet dele dem ud, hvad den ikke maatte efter Loven, ifølge hvilken den ikke maatte give mere end det halve af Alderdomsunderstøttelsen, havde den altsaa til Kommunerne kunnet uddele $\frac{4}{5}$ af den Sum, som Kommunerne havde ydet i Alderdomsunderstøttelse. Naar nu det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds påastaar, at Understøttelsen efter de Sætser, jeg har opstillet, vilde blive mindre, end den er i Forvejen, saa kan jeg ikke rime alt dette sammen. Jeg skal villig indrømme den højtærede Minister, at de Penge ud over de 2 Mill. Kr., som den højtærede Minister påviste, har jeg ikke taget i Beregning, men i alt Fald passer min Beregning for 1892, for den Gang var det ikke mere end 1 Mill. Men skulde det nu ogsaa, naar dette tages i Betragtning, blive saaledes, at Statens Bidrag til Understøttelsen skulde stige op over 2 Mill., saa antager jeg dog, at det næppe vil naa de 3 Mill. Jeg synes nu ogsaa, at om det skulde koste 3 Mill. at

støtte disse fattige udslidte Arbejdere, vilde Pengene være vel anvendte. Naar det ærede Medlem fra Aalborg, som påastod, at det vilde gaa saa svimlende højt, spurgte mig, om jeg vilde anvise, hvor disse Penge skulde komme fra, skal jeg ganske simpelt sige: Vi kunne jo spare dem paa Militærudgifterne. (Udbrydelse.) Kunne vi ikke? (M. Wadsen: Den er for gammel!) Ja, den er meget gammel, det er vist nok, men den burde være ældre endnu, og jeg vil haabe, at den ingen Ting er værd, eller at den glemmes. Jeg tror, at vi her i Folketinget skulle holde fast ved, at vi fremdeles anvende alt for mange Penge til Militærvæsenet. Kunde vi spare der — og det er et Punkt, hvor vi kunne spare, for de mangfoldige Udgifter, som ødles bort der, ere ikke nødvendige — kunde vi nok saa adskillige Millioner til at hjælpe paa fattige, udslidte Arbejders Naar og ogsaa paa Skolevæsenet og saa meget andet, hvor det tiltrænges, thi paa mange andre Omraader trænges der til Penge i ganske anderledes Grad end paa Militærvæsenets Omraade.

S. Spørensén: Det var med Interesse, jeg hørte paa det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (B. Holm), da han benyttede det foreliggende Lovforslag til at fremkomme med enkelte Spørgsmaal til den højtærede Minister om forstøttelige Forhold, vedrørende Alderdomsunderstøttelsesloven. Jeg er nærmest enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds i den Maaade, hvorpaa han saa paa det Tilfælde, at de gamle Forældre hos Børnene, og det gjorde mig i Grunden ondt at høre den højtærede Minister sige, at man kunde tænke sig det Forhold, at Børnene vilde fende deres gamle Forældre ud af Hjemmet en Maanedes Tid eller saa, for at de kunne modtage Alderdomsunderstøttelse. Jeg vil helst tro, at det var en noget uheldig Maaade, om jeg saa maa sige, den ærede Minister fremskillede det paa; jeg kan ikke tro, at det egentlig var Meningen. Saaledes har imidlertid det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds opfattet det, og jeg maa ogsaa nærmest opfatte det saaledes. Jeg skal blot tillade mig i Analogi hermed at fremsætte enkelte Spørgsmaal til den højtærede Minister, som jeg gerne vilde høre en Udtalelse fra ham om. Det angaar et enkelt Forhold, som har mødt mig, og som jeg ikke syntes videre godt om, og der var da endelig ogsaa mange flere end jeg, som ikke gjorde det, endogsaa af de Folk, som selv skulde være Bidragydere, altsaa de Folk,